

[מה"ת]

ויחלום כו' ובזמנא דמודע כו' לסלקא
בהחיא צלותא כו' בו בהחוא בר נש.
עתה מפרש עולים ולבסוף מפרש יורדים.
ולפרש ב' הדעות בגמרא (מדרש רבה
בראשית פרשה ס"ח פסקה י"ב) א"ד
עולים בו בסולם וא"ד ביעקב. ולז"א קודם
דסלקא בהחיא צלותא, דנק' סולם, זהו בו
בסולם. ומסיים עולים ויורדים בו בהחוא
ב"נ. כולחו פתחין כו', זהו עולים כו', מאי
בו בקב"ה כלומר זהו יורדים. ומתייחד
קוב"ה בהאי בר נש בצלותא זהו יורדים
ג"כ לב' הדעות, בסולם ובר נש. וסוד ענין
היחוד ש"מ בב"נ בצלותא, הוא שידוע
שעצמותו ית' וית' אין כל נברא בעולם הן
למעלה ובכל העולמות ולא היה ולא יחיה
שום נברא שיכול להשיג קצת השגה, ואף
כסא הכבוד אין משיגים כמבואר בזה"ק
בכ"מ. אך אנו מכירים מצד התפשטותו
בכל העולמות להחיות ולהטיב לכל
הנבראים, כמ"ש ואתה מחיה את כולם.
ויש עוד בחי' מלכות הנק' שכינה
שמקבלת כל התפלות והכבוד שאנו
מהללים ומשבחים ומשיגים ומכירים את
כבודו ואת שם קדשו. שבחינת
התפשטותו ובחי' המקבלת את כבודו
ותהלתו ממנו ישראל הכל אחדות הפשוט,
אך לפי שכלינו המעט אנו משיגים שהם
בחי' ב"ע. להבדיל בדבר הגשם אנו
יודעים שיש בו ד' יסודות, ובעינינו רואים
שהוא אחד, ואין אתה יכול לחלק כל חלק
מחלקיו אף

[ל ע"ב]

חלק חג' שבו, שיחיה ניכר כל אחד מד'
יסודות בפני עצמו. ומזה תבין. ודבר זה
צריך ביאור ארוך ואין יכולתי לבאר
בכתב, אך מעט נפתח לנו שערי אורה
ממ' הגאון נ"י. והנה אלו שמשבחין מרומז
בשמע ישראל כמו שאבאר, ובאלו הבחי'
הקב"ה מנהיג את העולם. והענין הכלל
מכל פרטי בני ישראל שמהללים ומשבחים

ומכירים כבודו זהו נקרא שכינה
בתחתונים. ואלו יעדר ח"ו אפי' רגע א'
שלא יהיה ח"ו מי שיכיר כבודו וגדלו היה
נשאר העוה"ז כלא הי'. והבחי' הזאת
יסתלק ח"ו למעלה. ואין דבר שיחיה
מורבים שישרה הבחי' הזאת, כי בביטול
הפרטים נסתלק הכלל, ואם תבין מ"ש
לעיל ענין כלל ופרט תבין את זאת. אך
מעולם אין ריק מזה ח"ו, כי אין לך דור
ודור שלא יהיו יראי ד' שהם דבקים תמיד
ביראתו הרוממות, ואהבתו, בלי הפסק, זה
או זה, שאין רגע שיחיה נפסק ח"ו דבקות
ד' מישראל. ובזה נתקיים העולם. ולז"א
האבות הן הן המרכבה, כי הם היו תמיד
דביקים בו ית' כל ימיהם בלי הפסק רגע,
הם הם למעלה. וכל ישראל ביחד דבוקים
תמיד בו ית' או זה או זה. והענין כי
התפשטות, הוא רצון פשוט להטיב
ולהחיות אותנו תמיד. ובחי' מלכות
המקבלת ממנו תפלות וכבודו והשגת
גדלו ית' כנ"ל מוכנת תמיד לקבל הכבוד.
ואח"ז לקבל הטוב מבחי' התפשטות. וזה
בודאי שהתפשטות רצונו הוא להטיב כפי
אשר יוכלו בני אדם לסבול הטוב ההוא
והשפע. ובחי' חב' שוה לבחי' התפשטות
רצונו לקבל כל הכבוד והלל ושבח
ודביקות מחשבות ישראל לכל מה שיוכלו
לסבול כפי רצונו ית', ולהטיב לנו. וזהו
ענין היחוד, הדביקות מחשבתנו הק',
שמיחדים אלו חב' בחינות במה שרצון
להטיב לנו באופן שיכירו את כבודו ואת
גדלו, כמו זה קבלה בחי' חב' כל הפרטים,
ונשלם הכלל כנ"ל. וזה הענין שכינה
בתחתונים, שהבחי' שהיא הכלל מכל
התפלות והשבחים ודוק היטיב, כי אין
יכולת לכוון הדברים בכתבם. ולזה נקרא
שמו, כי שם לשון שם טוב, פרסום כבודו
והשגת גדולתו. וז"ש הכתוב אז יקראו
כולם בשם המיוחד, ביום ההוא יהיה ה'
אחד ושמו אחד. כי אז יכירו וידעו כל
יושבי תבל, ויהיה הכלל בשלימות כביכול
עם כל הפרטים, דהיינו שיחיו כל הפרטים
בשלימות, וישרה עליהם הכלל, היינו